

Art contra la violència de gènere (II)

Amposta

Laboratori feminista de reflexió flamenca

Laboratoria Flamenco Project inaugura aquesta tarda el Festival Femme in Arts

Les quatre components de Labotaria reivindiquen expressar-se amb el que els agrada i com els agrada. FOTO: CEDIDA

GLORIA AZNAR
AMPOSTA

Són quatre artistes unides per la seva passió vers la tradició flamenca. Però, per damunt de tot, són quatre creadores que exploren la seva condició femenina des d'aquesta tradició cultural, en un laboratori d'idees sempre canviant que mira cap al flamenc des d'un altre vessant, des del que reivindiquen expressar-se amb el que els hi agrada posant, alhora, l'altaveu en la situació de la dona.

Aina Núñez, Isabelle Laudenbach, Cristina López i Ana Brenes són Laboratoria Flamenco Project, formació que avui inaugura la tercera edició del Festival Femme in Arts al Centre d'Art Lo Pati d'Amposta (19 hores).

Laboratoria, en femení. «La idea era aquesta precisament, treballar només dones i sobre la condició de la dona», assegura Aina Núñez. «Tot va sorgir amb dues premisses -afegeix-. Una que fos com un laboratori en què poguéssim experimentar el flamenc que com-

partim amb altres inquietuds que totes tenim. l'altra, que tractés sobre la feminitat, que ara ja diem directament feminisme. És un laboratori multidisciplinari sobre la feminitat».

I com s'expressa el feminisme des del flamenc? Amb flamenc. «Si la condició de la dona en la societat ja és desigual, en el món artístic és bastant concreta i en el flamenc, suma», assenyala la bailaora Aina. Justament un paper, el seu, que el flamenc sí té en compte en clau femenina. «Aquest

és el tema, precisament. Que la dona té el dret de ser representativa de la bellesa, de l'exotisme. Quan surt a l'escenari ha d'estar perfectament arreglada, mentre que un home no. Personalment, haig d'arribar al tablado una hora abans, mentre que els meus companys bailaors amb deu minuts fan. Jo haig de maquillar-me, pentinar-me, el vestuari és molt més exigent», remarca Aina. I són aquests requeriments estètics els que Laboratoria posa en dubte amb una posada en escena mini-

La cita

Avui, al Festival Femme in Arts

- **Festival Femme in Arts.**
- **Acte inaugural.** Lectura del manifest i espectacle multidisciplinari amb posterior diàleg amb les artistes.
- **Lloc:** Centre d'Art Lo Pati d'Amposta
- **Dia:** Avui, divendres.
- **Hora:** 19.00 hores

malista. «Un mono negre és el meu vestuari», defensa l'artista. De la mateixa manera, Isabelle Laudenbach toca la guitarra i elles es pregunten, quantes dones toquen la guitarra al flamenc?

Laboratoria és única en el seu format. Com elles mateixes manifesten, no entren a l'etiqueta de música perquè no fan un concert. Tampoc a la d'espectacle de dansa, perquè només balla Aina i tampoc no és una proposta teatral, tot i que sí que hi ha treball interpretatiu. «No és el projecte de cap de les quatre. És de totes i això és nota molt», destaquen.

Una mujer fue la causa és l'espectacle que aquesta tarda obrirà el Femme in Arts. Títol que surt d'una lletra molt antiga que es recupera en una mena d'antologia del flamenc de finals del segle XIX i que diu «Una mujer fue la causa de la perdición primera. No hay mal en este mundo que de la mujer no venga». Paraules feridores

No entren a l'etiqueta de música, ni de dansa ni tampoc de teatre. Són úniques en el seu format

a les quals Laboratoria donen la volta amb art i elegància. «Trobo que està molt bé queixar-se de les coses amb alegria. I ho fem amb molta gràcia perquè intentem explicar que és el nostre pa de cada dia. És millor riure i des del riure, la gent se'n acaba adonant més que si vas amb violència. Fem una mica de teràpia», comenta Aina. «A més a més, per a mi una dona és la causa d'aquest espectacle».

Laboratoria no és una banda a l'ús, ni tampoc un quadre flamenc. És experimentació, una denúncia i una crítica de la situació de la dona des d'un profund amor i respecte al flamenc. Això sí, amb un llenguatge propi, palos clàssics entre text i tecnologia. En aquest sentit, Aina recorda que quan va començar aquest camí, ara fa tres anys, «si em preguntaven si com a dona en el flamenc sentia alguna desigualtat, la meua resposta era no. Però quan comences a reflexionar, veus que sí, que hi ha situacions injustes».